

РЕШЕНИЕ

№ 1490

гр. С., 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА**

като разглежда докладваното от **ВАНЯ АНГ. ГОРАНОВА** Административно наказателно дело № 20231110212161 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на „М.“ ЕООД срещу НП № 23-2300344/ 14.08.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на жалбоподателя за нарушение, квалифицирано по чл.62, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), във вр. с чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева. В жалбата се прави искане за отмяна на НП предвид липса на състав на административно нарушение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява от процесуален представител. Не излага допълнително аргументи в подкрепа на жалбата.

Въззиваемата страна не поддържа направеното с жалбата искане за отмяна на НП. Изнася съображения в посока потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка на контролните органи на въззиваемата страна по спазване на трудовото законодателство на „М.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр. С., район „П.“, ж.к.„С.“, „М.“ 1А, представлявано и управлявано от М. Н. Н., в обект на контрол площадка за инертни строителни отпадъци в гр.С., кв.„В.“, махала „Б.“, стопанисван от жалбоподателя, е констатирано, че последният, в качеството на работодател по смисъла на параграф 1 ,т.1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, на 10.02.2023 г.е уведомил съответната ТД на НАП за сключване на трудов договор с лицето В. Д. М., на длъжност „общ работник“, като е изпратил уведомление – приложение № 1 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ, преди реално да е факт сключването на трудов договор, доколкото при проверката по документи, приключила на 16.06.2023 г. е установено, че за соченото лице не е представен трудов договор /представен е трудов договор, без да е подписан същия от М. в графа „работник“. Проверяващите заключили, че нарушена разпоредбата на чл.62, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), вр. чл.3, ал.1, т.1, б.„а“ от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ, издадена от министъра на труда и социалната политика /обн. ДВ, бр.1 от 03.0.12003 г./.

Въз основа на констатациите от извършената проверка, свидетелят К. Г. К. съставила на жалбоподателя АУАН № 23-2300344/ 16.06.2023 г.

На база на така съставения АУАН, при идентично описание на нарушението и квалифициране на същото по чл.62, ал.3 от КТ, е издадено обжалваното НП, с което на жалбоподателя за нарушение, квалифицирано по чл.62, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), във вр. с чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Горната фактическа обстановка се констатира от събрания по делото доказателствен материал: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетеля К. Г. К., и събраните по делото писмени доказателства: протокол за извършена проверка, призовка по чл.45, ал.1 от

АПК, трудов договор /проект, несъдържащ подпис на работник/, справка по чл.62, ал.5 от КТ, карта за предварителен медицински преглед, , декларации, неподписани от М., проект на длъжностна характеристика, , както и останалите материали по делото, приети по надлежния процесуален ред. Св. К. в съдебно заседание поддържа в цялост констатациите по АУАН. Съдът цени показанията на свидетеля като логични и без противоречия, подкрепени от писмените доказателства по делото, събрани и приобщени по предвидения в закона ред.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Жалбата е депозирана от правоимащо лице в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт. По същество същата е неоснователна.

След служебна проверка съдът намира, че при ангажиране административно-наказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на атакуваното НП на формално основание.

При съставяне на АУАН не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл.36-46 от ЗАНН. Постигната е пълна индивидуализация на нарушението и на нарушителя, без да се ограничава правото му на защита. При издаване на НП не са допуснати нарушения на правилата, разписани в чл.52-58 от ЗАНН. Атакуваните АУАН и НП са съставени/ издадени от компетентни органи, оторазирани за това, и след преценка на наличните доказателства.

Съгласно разпоредбата на чл.62, ал.3 от КТ /ред. към момента на извършване на деянието/, в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Събраните по делото доказателства водят до извода, че дружеството-жалбоподател от обективна страна е извършило нарушение на чл.62, ал.3 от КТ, тъй като не е изпълнило задължението си като работодател. То е уведомило ТД на НАП за сключване на трудовия договор чрез подаване на уведомление, като такъв не е бил сключен /представен е трудов договор, без

да е подписан от лицето в графа „работник“/, като така е нарушена разпоредбата на чл.62, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), вр. чл.3, ал.1, т.1, б.„а“ от от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл.62, ал.5 от КТ, издадена от министъра на труда и социалната политика /обн. ДВ, бр.1 от 03.01.2003 г./. Съдът не цени наведените с жалбата доводи. Безспорно по делото се установи, че към момента на нарушението не е бил наличен сключен трудов договор между жалбоподателя и М.; липсват данни за това, последният да е престираал труд /само пет дни по-късно жалбоподателят е поискал заличаване на трудов договор/. Обстоятелството, че жалбоподателят е изпратил уведомлението за сключване на трудов договор на 10.02.2023 г., когато не е бил налице сключен трудов договор, не може да обоснове различен правен извод. Сроктът за подаване на уведомлението започва да тече от датата на сключване на трудов договор, не и от датата на изготвяне на проект за същия /респективно, от договаряне между страните/.

Горното се подкрепя от показанията на разпитания по делото свидетел и в цялост от представената административно-наказателна преписка.

Съдът намира, че липсват основания за приложение на разпоредбата на чл. чл. 415в, ал. 2 от КТ, доколкото не е налице маловажност на нарушението. Настоящата съдебна инстанция преценява, че извършеното нарушение от жалбоподателя административно нарушение не е маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, когато с оглед липсата или незначителност на вредни последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае единствено посочените в чл.11 от ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл.93, т.9 от НК следва да бъде приложена в административно-наказателното производство по аналогия, с оглед наличието на празнота в ЗАНН. С оглед доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от настъпването на обществено-опасни последици, нарушението по чл.62, ал.3 от КТ следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние чрез бездействие – в тридневен срок от сключване на

трудов договор

работодателят не е изпратил уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите - без законът да изисква настъпване на определен противоправен резултат извън самото деяние. Нарушението е формално, а поведението на нарушителя, изразено в негово бездействие, изцяло изпълва състава на нарушението, без да е необходимо от това да са настъпили имуществени или неимуществени вреди. В тази връзка не може да се приеме, че е налице маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН и санкционираното лице да бъде освободено от административно-наказателна отговорност. Тук преценката се прави не с оглед наличието или не на вредни последици, а съобразно степента, с която така нареченото формално нарушение е застрашило конкретни обществени отношения. В разглеждания случай извършеното деяние с достатъчна степен на интензивност е застрашило обществени отношения - предмет на защита, за да се приеме, че е административно нарушение. При определяне дали едно деяние е малозначително или маловажен случай, водещо значение има именно обществената опасност на деянието, а не тази на дееца. Разбира се, на същата плоскост следва да бъде преценявана и обществената опасност на дееца, но последната представлява само помощен критерий за оценка обществената опасност на деянието. В процесния случай, обсъжданото просрочие е типична проявна форма на нарушение по чл.62, ал.3 от КТ, поради което не може да се прилага разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Наред с това, следва да се има предвид, че нарушението, макар и формално, е масово и от изключителен обществен интерес. Несвоевременното изпращане на уведомления по чл.62, ал.5 от КТ води до затруднения в работата на Националния статистически институт и тази на приходните агенции. Освен това, нарушителят е работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ и като такъв следва да е запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност - в частност тази по КТ - и стриктно да я спазва. Накрая съдът подчертава, че с разпоредбата на чл.415в, ал.2 от КТ законодателят категорично е заявил, че нарушението на чл.62, ал.3 от КТ не може да бъде приемано за маловажно. Спрямо юридическите лица, всяко нарушение от обективна страна води след себе си правомощие на компетентните държавни органи да налагат имуществена санкция. Тяхната отговорност е обективна и безвиновна, а имуществената санкция се налага при констатирано нарушение на

установения ред на държавно управление и изпълнение на задължения към държавата съобразно редакцията на чл.83, ал.1 от ЗАНН. Ето защо, обсъжданото нарушение по чл.62, ал.3 от КТ не следва да се класифицира като маловажен случай по чл.28 от ЗАНН и съдът намира, че наказващият орган основателно не е приложил чл.28 от ЗАНН. Дори и да е налице отсъствието на вреди, на застрашени права и/или законни интереси както за служителя, така и за фиска, то това може да бъде оценявано единствено като смекчаващо отговорността и да се има предвид при определяне размера на санкцията. То обаче не може да обоснове маловажност на деянието. В тази връзка съдът намира, че за постигане целите на административното наказание, определени в чл.12 от ЗАНН, а именно: да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, административно-наказващият орган правилно е преценил, че същите могат да бъдат постигнати чрез налагане на минималното предвидено административно наказание от законодателя - имуществена санкция в размер на 1500 лева по чл.414, ал.3 от КТ. Съдът намира, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение, поради което правилно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност по чл.416, ал.5, във връзка с чл.414, ал.3 от КТ. Процесният случай касае нарушение на трудовото законодателство при специална нормативна уредба. За допуснатото нарушение относимата санкционна разпоредба на КТ предвижда налагане на имуществена санкция с нормативно установен минимум от 1500 лева и съответен максимум от 15000 лева. Административнонаказателната отговорност на дружеството-нарушител е ангажирана при отчитане тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и други смекчаващи вината обстоятелства. При налагане на наказанието е съобразен нарушителят и липсата на непосредствени вреди или накърняване на законни интереси и права. Отчитайки предписанията на чл.27, ал.2 от ЗАНН, наказващият орган е наложил имуществена санкция в минимално предвидения от закона размер, а съдът не намира основания за нейната отмяна.

Предвид изложеното настоящата съдебна инстанция прие, че обжалваното НП е правилно, законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и предвид претенцията на процесуалния

представител на КФН за присъждане на съдебни разноси съдът намира, че следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер, определен в чл.37 от Закона за правна помощ /ЗПП/, съгласно препращащата разпоредба на чл.63, ал.5 от ЗАНН. Според заложеното в нормата на чл.37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правна помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет /МС/ по предложение на Национално бюро за правна помощ /НБПП/. Касае се за съдебно производство, протекло в едно съдебно заседание, в което е разпитан един свидетел, настоящото производство не се отличава с по-висока фактическа и правна сложност от обичайните за това дела от такъв вид, затова следва да се присъди възнаграждение в размер на 100.00 лв.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63, ал.2 от ЗАНН,
Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-2300344/ 14.08.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на жалбоподателя за нарушение, квалифицирано по чл.62, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), във вр. с чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

ОСЪЖДА „М.“ ЕООД да заплати на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област възнаграждение в размер на 100.00 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – С.-град в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____